

Tête-à-tête tussen vakwerkmuren: een makelaar vertelt

Back to basic

Tien jaar geleden verliet Eveline Belderbos (47) het drukke Rotterdam. Samen met haar twee kinderen ging ze in de Ardennen wonen. Met haar Limburgse partner Sjef Wanders (52) richtte ze BLIM.BE makelaars op. Uniek in zijn soort: een Waals vastgoedkantoor van Nederlandse origine.

Beroepshalve komt Eveline bij veel kopers en verkopers over de vloer. Ze weet dus wat er zoal speelt in Franstalig België. De hilarische, grappige, maar soms ook droevige verhalen verwoordt Eveline in deze column.

Wereldwijd schoten ze de afgelopen tijd als paddenstoelen uit de grond: gratis kampeerverblijven in grote steden. Op een blog van de zogenaamde *Occupy*-beweging lees ik wat hun uitdaging is. *Occupiers* betogen tegen sociale en economische ongelijkheid. Met behoud van een uitkering willen ze de politiek en de welvaartsverschillen afschaffen. Ze willen terug naar eerlijk, naar de natuur en naar de basis, blogt een sympathisant. Kennelijk vindt deze groep het *eerlijk* om met niets doen toch levensonderhoud uit de staatsruif te eisen, *natuurlijk* om vanuit een tentje te twitteren op een iPad en *basaal* om de honger te stillen met een Big Mac.

Een van mijn opdrachtgevers moet er smakelijk om lachen. Voor haar hebben de begrippen eerlijk, natuurlijk en basaal een totaal andere betekenis, zegt ze. Ze heeft me uitgenodigd voor een gesprek omdat ze haar boerderij wil verkopen.

Ik kom aan in een verlaten gehucht ergens in de Oostkantons. Links en rechts van het toegangshek staan bontgekleurde totempalen. De hekken zelf zijn versierd met ovale platen vol mysterieuze inscripties. Aan de voordeur hangen bossen sterk geurende, gedroogde planten.

brandt en wierook kringelt in grijze cirkels door de lucht. Achter in de kamer staat een klein tafeltje waarop een Indianenkop, aan leerdraad geregen schelpen en andere gebruiksvoorwerpen staan uitgesteld. "Het altaar", zegt ze met warme stem. Boven de deurposten zijn dode duiven met openge-slagen vleugels tegen de muur genageld. Op tafel ligt een spel medicijnkaarten en daarnaast een tariefkaart, waarop ik vluchtig lees dat een consult van een uur 120 euro kost.

Ze noemt zich sjamaan en is ooit tot priesteres ingewijd door een Oegandese medicijnman. Jarenlang heeft ze in deze kamer zieken genezen vanuit een andere bewustzijnstoestand die ze opwekt met monotoon geroffel op met dierenhuiden bespannen trommels. Nu ze oud is en haar schaa-pjes op het droge heeft, wil ze terug naar haar familie in Nederland en vraagt mij een koper voor de boerderij te zoeken.

Samen lopen we door de hoeve en over het terrein waar ze me wijst op de vuurplaatsen en een zweet- en maanhut. Onderweg legt ze me uit dat veel geld verdienen niet oneerlijk is, zolang ze voorziet in de behoefte van haar klanten die bereid zijn om haar uurtarief te betalen. "De meeste zijn niet

die we beiden uit de weg gaan.

Enmaal terug, gezeten aan de tafel in de woonkamer onder het toezien van opgezette krachtdieren, krijgt het gesprek een zakelijke wending. Ze verlangt een koopsom die ver boven de getaxeerde waarde ligt. Al mijn uitleg over de actuele wereldcrisis ten spijt: ze is niet te vermurwen en blijft vasthouden aan haar eigen gelijk.

Wijselfijnd besluit ik de opdracht niet aan te nemen en verlaat het terrein. Onverrichter zake, vluchtend uit de wereld van de *occupiers* en de sjamanen, keer ik terug naar kantoor. Terug naar mijn basis, waar mijn eigen definities van de begrippen natuur en eerlijkheid gelden.

Kort daarna bericht het journaal over de mislukte ingrepen tot ontruiming van de *Occupy*-kampementen. Bovendien publiceert De Standaard een artikel over Oegandese sjamanen. Een choquerende fotoreportage liegt er niet om: kinderen die worden geofferd, omdat sjamanen prediken dat daardoor de individuele welvaart zal toenemen. Het is een macaber bijgeloof dat onder alle lagen van de bevolking leeft. Offers waar de Oegandese politici en de

'Boven de deurposten hangen dode duiven'

De deur wordt geopend door een ietwat gezette, vriendelijk ogende vrouw van rond de zeventig. Loshangend donker haar glijdt langs haar hoge jukbeenderen af en rust in ongelijke pieken op haar zware boezem. Tussen het touw dat ze om haar middel draagt zijn vogelveren gestoken.

Ze heet me welkom en gebaart me te gaan zitten aan een grote tafel in de woonkamer. Ik kijk de kamer rond en ze laat in alle rust de sfeer op me inwerken. Het openhaardvuur

ziek", bekent ze, "Nee, die willen gewoon af en toe de materiële wereld ontvluchten en voor even in de schoot kruipen van Moeder Natuur." Ze last en pauze in en vervolgt op verwijtende toon: "Teruggaan naar de basis, dat is toch doemdenken! Stelt u zich eens voor dat we ons massaal van het materiële zouden ontdoen, dat we werkelijk teruggaan naar ruilhandel en het recht van de sterksten..." Ze maakt haar zin niet af, misschien omdat ze voelt dat ik haar hele optreden ervaar als valse schijn. Een discussie

sjamanen grof geld aan verdienen onder het mom van 'terug naar de basis'. In het inwijdingsland van de vrouw bij wie ik zo kort geleden nog aan tafel zat, worden jaarlijks honderden kinderen vermoord of ernstig verminkt.

Een paar weken later ontvang ik een mail van de sjamaanvrouw. Ze wil er nog eens met me over praten, over die koopsom. Maar ik heb geen trek meer in dat dode-duiven-gedoe.